

jeg beder ministeren om at koncentrere sig lidt om. Der er altså mange andre problemer i diskussionen om landbrugspligten.

Jeg vil godt sige til ministeren, at hvis jeg på Venstres vegne har givet tilsagn om, at vi for landbruget som helhed vil gå ind og kigge på vurderingen af de grunde, som stuehusene ligger på, tror jeg, ministeren har hørt helt forkert.

Selvfølgelig har vi kontakt til vores vurderingsfolk i baglandet, og det er jo også derfor, vi har sagt: Det her skal vi bare have løst på en fornuftig måde. Det har ministeren givet tilsagn om i dag, og det er vi godt tilfredse med.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg skal heller ikke trække debatten voldsomt i langdrag, men jeg kan ikke lade være med at sige til fru Mariann Fischer Boel, at hvis det er sådan, at konsekvensen var, at man der, hvor en ejendom i vurderingslovens forstand blev betragtet som en beboelse, automatisk fjernede landbrugspligten fra den pågældende ejendom, ville det betyde, at man kunne få ganske betydelige arealer, hvor der ikke var landbrugspligt på jorden, med det, der følger med det.

Jeg tror nu, at fru Mariann Fischer Boel måske også lige skulle veksle ord med sit landbrugsbagland om, hvorvidt de vil anse det for at være hensigtsmæssigt. Jeg er ikke helt sikker på, at hvis fru Marianne Fischer Boel og jeg fik sat os ned, kigget hinanden i øjnene og snakket det igennem, ville vi være så uenige.

Jeg tror ikke, det ville være hensigtsmæssigt, at vi så havde 5 ha liggende her og 5 ha liggende der, eller hvor meget det nu kunne komme op på i den her sammenhæng, der så blev frijord uden nogen landbrugspligt. Det ville jeg synes ville være et meget betænkeligt skridt at tage, men vi har den regel i dag, at man op til de 2 ha selv kan vælge mellem $\frac{1}{2}$ og 2, og det betyder så selvfølgelig, at man også kan få fjernet landbrugspligten. Men hvis det er sådan, vi går væsentlig højere op på det område der, bliver det jo altså ganske betydelige arealer, som vi fjerner landbrugspligten fra, og det er jord, som først og fremmest står til rådighed for landbrug. Det ville jeg nok, ikke med skatteministerkasketten på, men sådan helt generelt advare imod.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 55:

Forslag til folketingsbeslutning om beskatning af Europa-parlamentarikeres frynsegoder.

Af Kristian Thulesen Dahl (DF) m.fl. (Fremsat 19/11 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Ole Stavad):

Forslaget pålægger regeringen at tage de nødvendige initiativer, som sikrer, at der sker beskatning af Europa-parlamentarikeres overskud på rejser m.v. i lighed med øvrige lønmodtagere i Danmark.

De danske medlemmer af Europa-Parlamentet er som udgangspunkt fuldt skattepligtige i Danmark og underlagt de danske regler for beskatning af vederlag, honorar m.v., som de modtager fra Danmark. Det betyder, at det vederlag, der udbetales af den danske stat til de danske Europa-parlamentarikere, som svarer til folketingsmedlemmernes grundvederlag, er skattepligtigt. Også den pension, som de danske parlamentarikere får fra Danmark efter de samme regler, som gælder for folketingsmedlemmer, er skattepligtigt.

Herudover får parlamentarikerne udbetalt en række forskellige godtgørelser fra Europa-Parlamentet til dækning af nærmere bestemte omkostninger, som parlamentarikere har i forbindelse med udførelse af arbejdet i Parlamentet.

Der er f.eks. tale om godtgørelse for generelle udgifter til dækning af kontorhold, telefon, kortere rejser i egen medlemsstat. Desuden udbetaler Parlamentet rejsegodtgørelse, dagpenge til dækning af udgifter til rejser samt hotel og mål-

tider i forbindelse med deltagelse i Parlamentets faste møder.

Også i forbindelse med parlamentarisk deltagelse i officielle møder uden for EU's område med rejser, som foretages under udøvelse af deres mandat i andet øjemed end officielle møder, yder Parlamentet godtgørelse til dækning af de pågældende omkostninger. Parlamentets faste godtgørelsesbeløb er fastsat af Parlamentet ud fra en vurdering af de gennemsnitlige udgifter, som medlemmerne må antages at have i forbindelse med deres rejseaktivitet.

For at mane enhver tvivl i jorden med det samme vil jeg gerne pointere, at de danske medlemmer af Europa-Parlamentet i princippet allerede er omfattet af de samme nationale skatteregler vedrørende rejse- og opholdsgodtgørelse, som gælder for danske lønmodtagere.

Der foreligger altså ingen hjemmel, der specifikt fritager parlamentarikerne for beskatning af rejse- og opholdsgodtgørelse, som de modtager fra Parlamentet.

De danske regler om skattefri rejsegodtgørelse baserer sig på standardsatser, der er fastsat på baggrund af en gennemsnitlig vurdering af, hvilke udgifter man i en normal situation må antages at blive påført ved rejseaktivitet. Satserne gælder uanset arten af det job, der udføres.

Når Parlamentets ydelser til parlamentsmedlemmer alligevel ikke beskattes herhjemme, er det, som forslagsstillerne selv er inde på i bemærkningerne til beslutningsforslaget, fordi fællesskabsretten er til hinder for, at parlamentarisk rejsegodtgørelse i praksis undergives national beskatning.

Dette synspunkt er bekræftet i EF-Domstolens dom i den såkaldte Lord Bruce-sag. Efter dommen kan afgørelsen af, om den faste godtgørelse delvis har karakter af vederlag og derfor kan underlægges national beskatning, alene afgøres efter fællesskabsretten. Med udgangspunkt i dommen er det Skatteministeriets vurdering, at selv en national beskatning af en eventuel overkompensation som foreslået af forslagsstillerne vil være uforenelig med fællesskabsretten.

Jeg er enig med forslagsstillerne i, at det er urimeligt, såfremt nogle parlamentarikere får store skattefri beløb på de godtgørelser, de får udbetalt af Parlamentet. Som det gælder for de danske skatteregler for rejse- og opholdsgodtgørelse, må formålet med Parlamentets udbe-

talte godtgørelser alene være at sikre, at de enkelte parlamentarikere ikke får påført udgifter ved varetagelse af deres hverv.

Skatteministeriet har derfor også rettet henvendelse til Kommissionen med henblik på at få afklaret, hvorledes Kommissionen ser på spørgsmålet om foreneligheden af EU-retten og en national beskatning af en eventuel difference mellem Parlamentets udbetalte rejsegodtgørelser og parlamentarisk faktiske omkostninger, altså at få be- eller afkræftet, at Kommissionen er enig i de vurderinger, der ligger til grund for den nuværende danske praksis vedrørende beskatning af godtgørelserne. For der skal naturligvis ikke herske gnist af tvivl om, at den nuværende danske praksis hviler på et korrekt grundlag.

Jeg finder således, at regeringen har taget de initiativer, der er mulige og relevante i denne sammenhæng. Derfor er det foreliggende beslutningsforslag efter regeringens opfattelse overflødig, og regeringen kan derfor heller ikke støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Blot her ved indledningen af debatten ønsker jeg at rette et spørgsmål til skatteministeren.

Jeg er enig med skatteministeren i, at Lord Bruce-dommen som udgangspunkt forbyder national beskatning, medmindre der er tale om, at de godtgørelser og refusioner, der gives, har en størrelsesorden, der berettiger til, at man formoder, at det er skjult lønudbetaling.

Det, der så er spørgsmålet til skatteministeren, er naturligvis: Hvad har man i Skatteministeriet gjort for at vurdere, om de godtgørelser og refusioner, der finder sted, har en størrelsesorden, der giver skatteministeren grund til at tro, at der ikke er tale om en sådan skjult vederlagsudbetaling?

Det her er jo en årelang sag, det er noget, vi har rejst fra Dansk Folkepartis side de sidste 2-3 år, og man har fra Skatteministeriets side sagt det samme, som man siger i dag, og derfor er der selvfølgelig grund til at spørge skatteministeren: Hvad konkret har man foretaget sig i Skatteministeriet i forhold til de danske medlemmer af Europa-Parlamentet for at sikre, at der ikke hos dem er tale om en skjult lønudbetaling i form af de refusioner og godtgørelser, de modtager?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Når ministeren henviser til EF-domstolen og Kommissionen, vil jeg godt spørge, om man i Skatteministeriet slet ikke har gjort sig overvejelser om, hvorvidt Domstolen og Kommissionen overhovedet har nogen kompetence på skatteområdet. Mig bekendt fremgår det krydstalklart af Traktaten, at EF-Domstolen ikke har nogen beføjelser til at afsige domme i danske skattesager. Det tror jeg ikke der er nogen der vil hævde at den har nogen kompetence til. Hvis nogen vil hævde det, så har de i hvert fald vildledt vælgerne.

Derfor vil jeg godt spørge ministeren, om hans bemærkninger skulle forstås sådan, at han anerkender EF-Domstolens kompetence til at afgøre danske skattesager?

Skatteministeren (Ole Stavad):

Nu er der jo ikke tradition for, at ministeren med et forslag som det her går ind før til sidst, men da jeg forstår, at det er meget magtpåliggende for de to spørgere at få et svar allerede her ved starten af debatten, vil jeg også gerne forsøge mig.

Til hr. Thulesen Dahl kan jeg sige, at det er vores bedste vurdering ud fra de præmisser, der var i Lord Bruce-sagen, at vi har en problemstilling her, der må give som resultat, at vi ikke ville kunne beskatte uden at komme i strid med reglerne. Men netop for at være sikker på, at vi ikke sidder og er for forsigtige, har vi sendt en henvendelse til Kommissionen og bedt om at få Kommissionens vurdering af, om de er enige i den vurdering, vi har foretaget.

Jeg har i øvrigt aftalt med udenrigsministeren, at hvis der kommer en tilbagemelding om, at man er enig i, at vi ikke har muligheden, så må vi tage kontakt med hinanden og se, hvilke initiativer regeringen så kan tage i rådsammenhæng på området. Det er ikke sådan, at vi siger, at hvis det er sådan, gør vi ingenting, for vi er enige i, som det fremgik af min svartale, at det er en problemstilling, som, ja, i det hele taget forpester den europæiske debat og risikerer at komme til det frem til Europa-Parlamentsvalget. Det skader efter min opfattelse os alle sammen, som er optaget af få en debat om substansen i stedet for om politik. Til hr. Keld Albrechtsen, som spørger om EF-Domstolen har kompetence på skatteområdet: Nej, det har den jo ikke på anden vis end, hvor vi har indgået internationale forpligtelser. På samme

måde, som hvis vi har en dansker ansat i FN, er der her som i andre internationale organisationer, vi er forpligtet af, lige nøjagtig på skatteområdet et sæt regler, som vi som deltagere respekterer. Derfor mener jeg, at den indgang, hr. Keld Albrechtsen har til det her, er en meget søgt indgang.

Det her er jo langt hen ad vejen egentlig mere udenrigsministerens område. Det er det i hvert fald, hvis det er sådan, at der skal ændres på reglerne dernede, for så bliver det udenrigsministeren, der formentlig tager det op. Vi har selvfølgelig i forhold til det retlige haft kontakt med også andre kloge folk i forhold til EU-retten. Og jeg mener, det er en skæv vinkel, som kun kan afspore debatten, hr. Keld Albrechtsen forsøger sig med her, men det har vi jo oplevet før.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil gerne sige til skatteministeren, at når jeg stiller nogle spørgsmål nu, så er det for at prøve at få en rigtig konstruktiv debat om de her ting. Vi prøver at finde løsninger i det her spørgsmål og ikke gøre noget som helst andet. Derfor er det et forsøg på at få det faktuelle grundlag, som vi taler ud fra, på plads allerede ved indledningen af debatten.

I foråret 1997 stillede jeg et spørgsmål til den daværende skatteminister omkring de her spørgsmål, hvoraf det bl.a. fremgår af svaret, at man ikke kan foretage beskatning, medmindre differencen er så stor, at der er tale om et egentligt vederlag.

I et andet svar til Finansudvalget også i foråret svarede udenrigsministeren, at det er regeringens klare opfattelse, at de nuværende regler vedrørende såvel diæter som rejsegodtgørelse giver mulighed for misbrug og samtidig indebærer udbetaling af for store beløb.

Hvis man sammenholder de her ting, bør man formode, at de besvarelser har givet regeringen udgangspunkt for at foretage enten en praksisændring, så man foretager beskatning af de danske Europa-parlamentarikeres for store udbetalinger, som man selv skriver, eller også, at man i det mindste har foretaget en konkret vurdering hos de danske Europa-parlamentarikere af, om de har for store udbetalinger i forhold til de faktiske omkostninger.

Jeg kan forstå på det, skatteministeren nu siger, at man ikke har gjort nogen af delene, men man henholder sig til, at man nu vil spørge

Kommissionen om dens vurdering. Det synes jeg ikke er et svar, der på nogen måde kan give anledning til at få et bedre faktisk grundlag end det, der allerede ligger, hvorefter skatteministeren vil sørge for, at der sker beskatning.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg har jo også læst ministerens notat om den dom, som er afsagt af EF-Domstolen, og der fremgår det jo, at det er den mest søgte begrundelse, man overhovedet kan forestille sig, som Domstolen konstruerer for at opfinde et retsgrundlag til at gå ind og afsige dom på det her område.

Der er jo ikke henvisning til nogen artikler i Traktaten eller sådan noget, men man har sådan nogle mere lomme filosofiske betragtninger om, at hvis den danske skatteminister gik ind på det her område, så ville det mindske effektiviteten af Parlamentets virke, påstår man. Altså, hvis man beskattede disse frynsegoder, ville det mindske effektiviteten af Parlamentets virksomhed. Jeg har svært ved at forestille mig, hvordan det egentlig kunne ske, at effektiviteten ville blive reduceret, fordi man skulle til at betale skat af sine indtægter.

Så der er intet grundlag, og derfor vil jeg godt spørge skatteministeren, om ikke vi simpelt hen kunne få en undersøgelse af kompetenceforholdet. Jeg synes ikke, det kan være rigtigt, at vi bare skal overlade til EF-Domstolen at udvide EU's beføjelser uden for Traktaten.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg må runde den her diskussion af ved at sige til hr. Keld Albrechtsen, at nu er vi jo så heldigt stillet, at det her er et beslutningsforslag. Det betyder, at det bliver henvist til et folketingsudvalg, og så får hr. Keld Albrechtsen rig lejlighed til at stille sine spørgsmål og dermed også på tryk få de gode svar.

Frode Sørensen (S):

Skal og ikke mindst kan man beskatte de danske medlemmer af Europa-Parlamentet fra nationalt hold, f.eks. hvad angår overskud på rejsegodtgørelser og lignende? Til det spørgsmål synes Dansk Folkeparti at svare ubetinget ja. Imidlertid er det vel sådan, at sagerne sjældent er så enkle, som Dansk Folkeparti vil gøre dem til. Men jeg skal kort gøre rede for, hvorfor for-

slaget om at beskatte de danske EU-parlamentarikere er uhensigtsmæssigt.

Diskussionen om EU-parlamentarikernes vederlag og godtgørelse er næsten lige så gammel som EU og tidligere EF selv. Det gælder også for de økonomiske støtteordninger, som ligger uden for selve vederlaget, såsom rejsegodtgørelser. Der er ingen, der mere end Socialdemokratiet skal beklage, at Europa-Parlamentet ikke for længst har gennemført billigere, bedre og mere retfærdige regler. Det er jo ikke mange måneder siden, statsministeren udtalte sig klart og utvetydigt i denne sag og sagde fra over for den eksisterende tingenes tilstand. Men EU-parlamentarikernes flertal fulgte desværre ikke statsministerens gode råd, da honorardebatten var oppe at vende for nylig.

Vi bør naturligvis overholde EU's fællesskabsret, der i dette tilfælde forhindrer indførelsen af en særskilt dansk beskatning af godtgørelser, der overstiger de reelle rejse- og opholdsudgifter. Indtil dette ændres, vil det være i strid med fællesskabsretten at indføre den type beskatning, forslagsstillerne har i tankerne. Foreløbig beskattes EU-parlamentarikerne udelukkende af det faste vederlag.

Det principielle i sagen er naturligvis, at vi dels skal fastholde EU-parlamentarikernes ret til at få dækket relevante omkostninger, dels skal have fjernet de iøjnefaldende anstødssten. Denne beslutning ligger imidlertid ikke i det danske Folketing, men i Europa-Parlamentet.

Hvad angår debatten om EU-parlamentarikernes forskellige vederlag, kan vi endnu en gang kun anbefale de danske medlemmer at arbejde for disse synspunkter uanset deres parti-gruppering i Bruxelles og i Strasbourg.

Så selv om det er meget forståeligt, at Dansk Folkeparti på denne vis ønsker at fremlægge dette forslag, så er der allerede stærke kræfter i gang for at gøre især reglerne for dækning af rejse- og opholdsudgifterne mere fornuftige. Vi er i Socialdemokratiet tilfredse med skatteministerens tilsagn om at undersøge mulighederne nærmere, eksempelvis også i den henvendelse, ministeren har sendt.

Så Socialdemokratiet kan på den baggrund ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ja, det er jo ikke overraskende, at den socialdemokratiske ordfører følger op på skatteministerens tale for lidt siden, men der ligger to dele i

forslaget. Der ligger både et forslag om, at det efter Dansk Folkepartis opfattelse er således, at vi kan foretage beskatning, og det skal vi så gøre. Det er den ene del. Det er det, som hr. Frode Sørensen også har redegjort for Socialdemokratiets synspunkt på; men ikke om den anden pind i forslaget, som jo handler om, hvis vi ikke har lov til det.

Det, jeg gerne vil spørge om, er: Hvis nu skatteministeren vil fastholde, at vi ikke har retten til det, vil Socialdemokratiet så være med til at stille forslag i EU om, at vi naturligvis skal have retten, altså skal fastholde eller få retten tilbage på vores side til at foretage beskatning, så vi i så høj grad, som det overhovedet kan lade sig gøre, ligestiller den almindelige danske lønmodtager med den danske EU-parlamentariker?

(Kort bemærkning).

Frode Sørensen (S):

Dertil er kun at sige, at vi selvfølgelig skal have det lovmæssige grundlag, der skal til for at kunne foretage den beskatning, og indtil vi har det klarlagt, må vi afvente den side af sagen.

Bertel Haarder (V):

Det er et problem, at EU-parlamentarikere i modsætning til andre borgere kan få betydelige rejseoverskud, som til og med ikke beskattes. Løsningen er naturligvis at lade parlamentarikere rejse efter regning, sådan som enhver embedsmand og enhver ansat i et privat firma gør. Det har jeg og andre stemt for hvert år i Parlamentet, når budgettet var til afstemning.

For 1½ år siden lykkedes det faktisk for mig at få flertal for et sådant forslag, og det er nu blevet et led i et større oplæg, som Parlamentet har sendt til Ministerrådet, et oplæg, som også omfatter fælles løn- og arbejdsvilkår for Parlamentet. Hvis det lykkes den danske statsminister og hans kolleger på et kommende topmøde at løse denne knude, så har vi løst problemet. Hvis ikke så ligger problemet tilbage på bordet.

Venstre er tilfreds med, at skatteministeren vil undersøge mulighederne for national beskatning, sådan at vi kan være helt sikre på, om denne mulighed er til stede, eller om den ikke er til stede. Hvis muligheden ikke er til stede, så er vi også tilfredse med, at han sammen med udenrigsministeren vil overveje, hvad der kan gøres, eventuelt i forbindelse med kommende traktatændringer. Og jeg vil bede skatteministeren bringe den hilsen med til udenrigsministe-

ren, at jeg er glad for, at jeg hermed har fået svar på det brev, som jeg for to måneder siden sendte til udenrigsministeren sammen med et andet medlem, Lone Dybkjær, om netop denne sag.

Flemming Hansen (KF):

Det er et gammelt konservativt ønske, at medlemmerne af Europa-Parlamentet skal rejse efter regning; at man altså hverken kan tabe eller vinde på det at foretage en rejse. Konservative medlemmer af Europa-Parlamentet har flere gange stillet forslag om, at det bliver sådan, men hidtil forgæves.

Imidlertid er det nye udkast til en statut for Europa-Parlamentets medlemmer på mange områder et skridt i den rigtige retning, idet man i Parlamentets eget forslag fra december 1998 foreslår, at der skal ske godtgørelse af faktiske udgifter. Det vil indebære, at der ikke kan opstå et overskud i forbindelse med en rejse. Der er endnu ikke truffet afgørelse om den nye statut, så det er for tidligt at udtale sig om det videre forløb. På den baggrund kan man sige, at Dansk Folkepartis forslag på dette tidspunkt mere er udtryk for en tom demonstration end realistisk politik.

Derimod har Det Konservative Folkeparti ikke principielt noget imod, at de enkelte EU-lande stilles frit, hvad angår beskatning af medlemmerne, men når man hæver lønningerne, burde Dansk Folkeparti vide, at medlemmernes lønninger fra Europa-Parlamentet allerede i dag beskattes som dansk indkomst. En MEP'er får som bekendt det samme vederlag som et folketingsmedlem og bliver beskattet på samme måde.

Danmark beskatter i øvrigt heller ikke diæter for danske embedsmænd eller andre danskere, der er på rejse, så det er et slag i luften og det modsatte af ligestilling at foreslå, at Europa-Parlamentets medlemmer skal beskattes af deres diæter, når danske statsborgere i øvrigt ikke bliver det.

Jeg vil da gerne understrege, at Det Konservative Folkeparti meget gerne ser en oprydning i det ofte omdiskuterede løn-, diæt- og rejse-system, som man anvender i Europa-Parlamentet i dag. Men vi tvivler på, at de tanker, der er i dette forslag på dette område, umiddelbart er anvendelige, navnlig ikke nu, hvor man for alvor selv i Europa-Parlamentet har indledt en ombrydningsaktion, som vi synes er fornuftig.

Vi medvirker naturligvis gerne til en seriøs undersøgelse af problemerne, herunder også de beskatningsmæssige, men heri skal også inddrages det forslag til en reform, som netop forhandles i øjeblikket.

I sidste instans er det, som flere har sagt, faktisk i EU-sammenhæng en sag for Ministerrådet, der ifølge Traktatens regler har det endelige ord i forbindelse med statutternes vedtagelse.

Aage Frandsen (SF):

Det problem, som forslagsstillerne med forslaget her tager op til diskussion, er jo ikke et nyt problem. I år er det 20 år siden, vi første gang havde direkte valg til Europa-Parlamentet, og vi har altid vidst, at der ikke var overensstemmelse mellem de faktiske udgifter og så de godtgørelser, man fik. Det har vi jo vidst altid.

Derfor kan det da godt være, at det nu endelig lykkes at få gjort noget ved det. Det vil jeg ikke betvivle. Man kan i hvert fald ikke bebrejde f.eks. hr. Bertel Haarder, at han ikke gjorde noget ved det for 20 år siden eller for 15 år siden, hvor han ikke sad i Europa-Parlamentet, og det kan også være, at det nu kan lykkes at gøre noget ved det.

Derfor skal der selvfølgelig gøres alt, hvad det er muligt at gøre, for det er jo horribelt, at det her har stået på i så mange år. Man har vidst, at der ikke var en overensstemmelse. Det gælder både med hensyn til rejser, hvor man ikke i dag kender de præcise tal for, hvad man regner med, at udgiften er, og hvad godtgørelsen er, men de er i hvert fald forskellige. Jeg kender tallene fra nogle år siden. Og det gælder med hensyn til diæter, hvor man kan diskutere, om det nu også er de faktiske omkostninger, man får betalt, når man får diæter. Så er der også de såkaldte blyantspenge, godtgørelser, som jo er noget sært noget, man får.

Det kan godt være, at man mere formelt kan sige, at det er de faktiske omkostninger, man får. Men det hænger noget sammen med, at aflønningen i Europa-Parlamentet jo er forskellig i forhold til, hvor man kommer fra, fordi man følger de nationale parlamenters aflønninger.

Det er jo fornuftigt nok, men det giver jo så det problem, at der er nogle steder, hvor de synes, at de får for lidt i løn, og derfor er de selvfølgelig villige til at slås med næb og kløer for, at disse frynsegoder bevares og dermed er skjulte lønninger. Derfor er det ikke en let opgave, som hr. Bertel Haarder og andre har påtaget sig, for

man skal tage noget fra nogen, men det er da det eneste rigtige.

Derfor synes jeg selvfølgelig, at det er helt fint, hvis man kan gå i gang med det her. Det er altså ikke småpenge, det drejer sig om; det er ganske mange penge. Hvis det så ikke lykkes at få bragt Europa-Parlamentet til fornuft og EU i det hele taget til fornuft til skade for dem selv og deres egen sag – det ødelægger meget, men de må åbenbart mene, at deres egen behagelighed er at foretrække – ja, så er spørgsmålet, hvad vi så gør.

Her må der være forskellige trin, som man skal forsøge, og da vi er enige i det, som Dansk Folkeparti har foreslået: at man må jo kunne prøve sig frem, om man ikke kan. Og man kunne jo så lave reglerne og sige, at nu gør vi det altså bare og ser, hvad de så siger. Så kan de indklage os, hvis de vil, og hvis de kan. Men lad os da prøve.

Jeg synes ikke, at vi i Danmark kan stå model til den træghed, der er dernede; bare fordi der er nogle, der i den grad virkelig varetager egne interesser – ikke danske i den her forbindelse vil jeg gerne understrege – så skal vi ikke affinde os med det.

Hvis det så viser sig, at vi ikke kan, jamen så må spørgsmålet være: Hvad kan vi så? Der er vi jo så enige i, at det ligesom er et tilbagetræk, og så må vi prøve det næste. Men jeg synes altså ikke, at det er noget, som Danmark skal afholde sig fra at sige. Vi prøver at lave reglerne sådan, som vi mener de skal være. Så må de så komme og sige, at det er ulovligt. Så kan vi tabe, men så har vi i hvert fald prøvet at holde vores sti ren i Danmark.

Hvis man skal se på det sådan i virkelighedens verden, i politikens verden, men det er jo ikke altid, at politik og jura kommer til at hænge sammen, så er jeg ikke i tvivl om, at det her er skjult løn. Det er det altså. Og sådan taler man også om det nogle andre steder – et godt stykke væk – i Europa. Der ved man godt, det er skjult løn. Og jeg er også sikker på, at danske EU-parlamentarikere også en gang imellem føler, at det er en skjult løn, de får. Det er i hvert fald en indkomst, de får på en eller anden måde, om det så er, fordi der er gjort en god indsats, som man skal have løn for, eller hvorfor man har fået den – jeg ved ikke, hvilke overvejelser man gør sig.

På samme måde kan det også være, at vi som folketingsmedlemmerne kan synes, at vi i vores omkostningstillæg får en pæn dækning, hvis

man er provinsboer. Det kunne man da godt overveje en gang imellem. Men dér siger vi i hvert fald, at der er en sammenhæng mellem de udgifter, vi har, og så den ydelse, det drejer sig om; men det mener jeg ikke man kan sige i det her tilfælde.

Vi støtter princippet i det, og så må vi under udvalgsarbejdet finde ud af, hvad vi kan gøre ved det. Jeg synes, det er flot, at danske parlamentarikere slås for, at vi i hvert fald ikke vil have det, som man gerne vil have andre steder, og det er godt, at regeringen slås for det. Men hvis det nu ikke lykkes, må der være nogle andre metoder, som man slår ind på.

Henrik Svane (RV):

Da Det Radikale Venstres ordfører ikke kan være i salen, fordi han er til sin fars fødselsdagsfest, skal jeg oplæse følgende:

Dansk Folkeparti har stillet dette forslag om at ligestille EU-parlamentarikeres beskatning med de øvrige lønmodtagere i Danmark. Danske EU-parlamentarikere beskattes som udgangspunkt ligesom alle andre danske lønmodtagere. Det vil sige, at de i princippet allerede er omfattet af de danske skatteregler, også de regler, der vedrører beskatningen af rejse- og opholdsgodtgørelse.

I praksis har det vist sig, at fællesskabsretten stiller sig i vejen for, at parlamentarikernes rejsegodtgørelse beskattes efter den nationale lovgivning. Der er på nuværende tidspunkt ikke hjemmel til fuld beskatning af EU-parlamentarikerne efter den nationale lovgivning.

I Det Radikale Venstre ser vi gerne, at alle de ydelser, som EU-parlamentarikerne opnår gennem deres arbejde, beskattes i Danmark. Derfor er vi glade for, at skatteministeren har rettet henvendelse til Europa-Kommissionen med henblik på at få afklaret, hvorledes Kommissionen ser på spørgsmålet om beskatning af en eventuel forskel mellem parlamentets udbetalte rejsegodtgørelser og parlamentarikernes faktiske omkostninger.

Vi ser frem til en sådan afklaring, og jeg er overbevist om, at regeringen har taget det nødvendige skridt i sagen. Det Radikale Venstre kan ikke støtte forslaget.

Keld Albrechtsen (EL):

Baggrunden for det forslag, som er fremsat her, er jo den kendsgerning, at frynsegoderne i Parlamentet har nået et omfang, som er intet mindre end en skandale.

Hr. Aage Frandsen var lidt inde på, at det er store beløb, og B.T. havde den 3. juni en beregning af størrelsesordenen for dette frynseorgie, og her viste det sig, at man ud over grundlønningen kan have alle mulige forskellige former for frynsegoder på i alt i gennemsnit 1,7 mio. kr. om året pr. medlem. Det er disse nålepenge, det er diæterne, det er rejsepengene osv. osv.

Går man de konkrete udgifter igennem, som en EU-parlamentariker har, så viser det sig, at man uden overhovedet at forstyrre vedkommendes konkrete arbejde og udgifter dertil kunne fjerne mindst en million af disse 1,7 mio. kr., og der ville stadig være rigeligt til dækning af de konkrete omkostninger.

Derfor vil man faktisk kunne spare 600 mio. kr. om året på -Parlamentets budget, uden at det overhovedet ville berøre effektiviteten og arbejdet på nogen som helst måde. Og så har EF-Domstolen tilmed den frækhed at påstå, at hvis vi begyndte at beskatte dette frynseorgie, så ville det nedsætte Parlamentets effektivitet. At en domstol, en såkaldt domstol kan få sig selv til at skrive sådan noget sludder er jo fantastisk.

Men det korte af det lange er i hvert fald, at vi her har et system, som ikke er acceptabelt, og som ingen kan være tjent med i et demokrati. Derfor støtter vi selvfølgelig også det forslag, som ligger til behandling i dag. Det forslag er jo naturligvis ikke en gennemgribende løsning på problemet, for løsningen kan jo kun være, at man får fjernet alle disse skattefrie frynsegoder, som uddeles fra Parlamentets side.

EU's institutioner er jo ikke i stand til at rydde op i deres egne sager. Vi har jo set, hvordan svindelen breder sig uhæmmet i Kommissionen, og at de ikke vil gøre noget ved det. Hvis nogen kritiserer det, bliver de fyret. Og vi har set, hvordan EU-parlamentarikere bolttrer sig med at ansætte hinandens familiemedlemmer osv., osv. Vi kan jo konstatere, at EU's institutioner ikke er i stand til at rydde op i deres egne sager. Det er de simpelt hen ikke. Dem er man altså nødt til at administrere, for de forstår ikke alvoren af det. Og derfor er det kun Ministerrådet og regeringerne, der er tilbage til at gøre noget ved det her.

Vi foreslog fra Enhedslistens side, at den danske regering skulle skære de 600 mio. kr. af Parlamentets budget, som går til ren og skær fråds. Men det ville regeringen ikke; det var nu alligevel at gå for vidt.

Det er, som om der er en masse fine ord fra regeringernes side, men når det virkelig kommer til at tage et opgør med Parlamentet og altså for den sags skyld også med Kommissionen og det, der foregår dér, så er viljen ikke rigtig til stede. Og derfor synes vi selvfølgelig, det er fornuftigt, at man begynder med at tage det skridt, som nu ligger her i beslutningsforslaget. Og jeg synes, ligesom hr. Aage Frandsen var inde på, at lad os nu bare gøre det her i Danmark, så kan man jo se, hvordan domstolene i givet fald måtte se på retsgrundlaget. Jeg tror på, at der er et retsgrundlag til at gøre det, til at gå i gang med beskattningen her i Danmark. Jeg kan ikke se, at en dansk domstol ville falde for de besynderlige argumenter, EF-Domstolen har ridset op i den her sammenhæng.

Derfor vil jeg selvfølgelig benytte skatteministerens tilbud om at stille disse spørgsmål i udvalget, så vi kan få den retlige side af sagen belyst grundigt.

(Kort bemærkning).

Bertel Haarder (V):

Skal vi nu ikke lige holde debatten på det, der vedrører kendsgerninger, i stedet for at bygge den på en 6 måneder gammel artikel i B.T. og på forskellige ting, som man kan slynge ud, men som der måske ikke er basis for?

Med hensyn til de såkaldte blyantspenge, som også hr. Frandsen taler om, så svarer de ganske nøje til Folketingets omkostningstillæg. De er større, men jyderne får jo også mere end københavnerne.

Jeg synes, at man i højere grad skulle dække konkrete udgifter efter regning. Og det er også noget, som ligger i det oplæg, som Parlamentet har sendt til Ministerrådet. Så vel er der et problem i det, men vi skal ikke stille det op, som om vi slet ikke kender til den slags problemer i Folketinget, for det gør vi.

Og den embedsmand, der blev fyret, vil jeg sige til hr. Keld Albrechtsen, ville også være blevet fyret i Danmark, men det har jeg bedt statsministeren om at redegøre for, så det får vi lagt helt klart.

De 1,7 mio. kr. kan jeg altså ikke genkende. Og det dér meget store rejseoverskud, som her beskrives, som om det er noget alle får, forsvinder jo, hvis man gør, som jeg og adskillige andre gør på ruten Bruxelles-København, nemlig flyver på business-class. Så er der ingenting at være misundelig over.

Så skal vi nu ikke lige spise lidt brød til? Det vil jeg anbefale.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg håber så sandelig ikke, at regeringen kunne finde få at fyre en dansk embedsmand, som gjorde Folketinget opmærksom på grove ulovligheder i administrationen. Men det er en anden debat.

Jeg vil blot gøre opmærksom på, at den beregning, som jeg refererede til i B.T. den 3. juni sidste år, er en aldeles sober beregning, der er meget grundigt gennemgået i regneeksemplerne – jeg vil gerne give hr. Bertel Haarder et eksemplar af artiklen – og dér er det meget grundigt beregnet, hvordan man f.eks. med hensyn til diætpenge, hvis man lever meget luksuriøst på sine rejser, ville kunne bruge ca. 153.000 kr. af dem om året, men man ville faktisk kunne tilrane sig 280.000 kr. i diætpenge, resten er altså overskud. Og så sammenligner hr. Bertel Haarder disse blyantspenge med Folketingets omkostningstillæg. Blyantspengene er altså 287.000 kr. om året. Det er jo helt andre størrelsesordener end omkostningstillæg, vi her taler om.

Kim Behnke (FP):

Det er en selvfølge, at Fremskridtspartiet støtter det her forslag, som Dansk Folkeparti har foresat om beskattning af EU-parlamentarikeres forskellige frynsegoder. Men vi er af den samme opfattelse som Enhedslisten og partiet Venstre, nemlig at den rigtige løsning er at få fjernet de forskellige frynsegoder i stedet for at udtænke udviklede skatteregler til at beskatte frynsegoderne. For der er jo en frygt for, at hvis man laver disse skatteregler, så er det muligt at finde flertal i Parlamentet eller andre steder i EU-systemet for at forhøje frynsegoderne, når nu parlamentarikerne skal aflevere større eller mindre dele i national beskattning.

Så jeg anerkender det arbejde, som flere af de danske parlamentarikere gør i Parlamentet, nemlig arbejdet for at få frynsegoderne fjernet.

Men i det hele taget er der jo problemer på det her område. Det er jo også særdeles gunstigt at være kommissær med dansk baggrund, men endnu værre er det med de medarbejdere, der er i Miljøagenturet, som har hovedsæde her i København, eller for den sags skyld de medarbejdere, der er ansat under UNICEF og render rundt nede på Frihavnen i København, ja,

de bor i Danmark, de betaler for husudgifter osv. i Danmark, men de bliver ikke beskattet, blot fordi de er ansat i en international organisation.

Fremskridtspartiet har tidligere fremsat et forslag, hvori vi har foreslået, at der sker en normal beskatning af de her medarbejdere. Men det var der ikke interesse for. Der var hundredvis af argumenter for, hvorfor det lige præcis er vigtigt, at de her medarbejdere kan bo i lejlighed eller parcelhus ved siden af en dansker med normal lønindkomst og normal marginalbeskatning og så alligevel opleve, at deres løn, selv om den er efter samme overenskomst, er dobbelt så meget værd som den danske lønmodtagers. Det er ikke rimeligt, og de ting bør Folketinget hele tiden holde sig for øje og få rettet op på de urimeligheder. Særlig i betragtning af at regeringen jo i så mange andre sammenhænge er meget optaget af at få skattegrundlaget gjort bredere. Er der en enkelt virksomhed, som i et ubetænksomt øjeblik lader sig overbevise af en eller anden plattenslager om at foretage et fradrag af en eller anden art, så er skatteministeren jo hurtig til at ændre skattelovgivningen, så det aldrig kan ske mere.

Det brede skattegrundlag – der må ikke være en eneste krone, der ligger rundt omkring, som ikke går til beskatning. Men her har vi jo et område, hvor der for alvor er penge at tage af, ikke kun, når det gælder EU-parlamentarikerne, men også når det gælder kommissærer, ansatte i EU-systemet, ansatte i FN-systemet, ansatte i NATO-systemet, ansatte i Miljøagenturet osv., osv. Alle disse danskere, som gør en større eller mindre indsats i internationale organisationer, lever et liv med en langt lavere beskatning, end danske lønmodtagere traditionelt har, og det mener vi er en urimelighed, som man fra regeringens side burde gøre noget for at få rettet op på.

Vi ved godt, hvorfor regeringen ikke vil gøre det. Det er jo selvfølgelig, fordi det ikke er rart for de danske ministre, når de skal gå rundt og drikke cocktail på de bonede gulve, at skulle komme og være dem, der råber op i klassen. De andre vil jo kigge på Danmark med anklagende øjne og sige: Kan de danske ministre da ikke finde andet at give sig til? Det er aldrig rart at være den, der skal være den lille dreng i »Kejserens nye klæder« og sige: Det her vil vi ikke være med til. Men det er en pligt for de danske politikere og de danske ministre at løfte

den opgave, når man er så optaget af beskatningen i øvrigt af den danske befolkning.

Dansk Folkeparti har så to pinde heri, og vi kan som sagt støtte begge pindene og håber på, at den indsats, som de danske parlamentarikere gør i øjeblikket, kan blive belønnet, sådan at vi kan få nogle ændringer på det her område.

Men det påhviler altså også regeringen, ikke mindst udenrigsministeren, at sørge for i Ministerrådet at afbryde indtagelsen af champagne og hummerhaler og så lige sige: Der er et problem her, som vi skal have løst, kære venner.

Og i den forbindelse glæder det os også, at Dansk Folkeparti har fremsat forslaget på nuværende tidspunkt, for så kan det være en del af den debat, som vi nødvendigvis skal have op til parlamentsafstemningen den 10. juni i år, sådan at de danske skatteydere og de danske vælgere har mulighed for at stemme på parlamentarikere, som agter at kæmpe for den her sag i det Parlament, der bliver sammensat den 10. juni her i år.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg synes, det er dejligt at konstatere, at vi alle er enige om, at her eksisterer et problem, som skal løses, og jeg er meget tilfreds med den indsats, som danske EU-parlamentarikere har gjort og gør, og også med, at ministeren redegjorde for de initiativer, regeringen tager i sagen.

Med hensyn til de to pinde, som Dansk Folkeparti nævner her, er vi jo enige i, at regeringen skal tage de nødvendige initiativer og subsidært stille forslag i EU om, at de enkelte medlemslande stilles frit med hensyn til nationalt at beskatte enhver form for lønninger, vederlag osv., som udbetales i forbindelse med hvervet som medlem af Europa-Parlamentet.

Jeg synes selv, at det, som jo også Venstres ordfører var inde på, at man kommer frem til et princip, hvor man får refunderet efter regning, er det sundeste og rigtigste, og sådan som jeg hørte det, skulle der være – jeg fangede ikke helt hvor kvalificeret – håb for, at dette lader sig realisere, men jeg tror, der er aktiviteter i gang, som vi varmt støtter. Vi er enige i intentionen her.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Indledningsvis vil jeg gerne takke for modtagelsen af forslaget. Det er jo sjældent, at man får så bred enighed om at hæve beskatningen, som Dansk Folkeparti har fået her i dag. Men det har vi fået, og det har vi fået til et forslag om, at

vi selvfølgelig skal have anderledes vilkår for EU-parlamentarikernes frynsegoder.

Der har været lidt diskussion om, hvordan det gøres bedst og i hvilken takt og den slags. Og jeg skal give den kommentar til det, at vi i Dansk Folkeparti naturligvis er enige med de ordførere, som har nævnt, at nr. 1 er, at Europa-Parlamentet tager sig sammen og laver ændrede regler for sit eget virke og for de rejsegodtgørelser og andre godtgørelser, man modtager.

Selvfølgelig bør det være sådan, som flere ordførere var inde på, at der gives dækning efter regning og ikke på den måde, det sker i dag. Og det er Dansk Folkepartis indstilling i lighed med en række ordføreres, at det er nr. 1. Den første prioritet er selvfølgelig, at Europa-Parlamentet tager sig sammen og får ændret sine regler.

Når vi alligevel fremsætter forslaget nu, selv om der jo pågår et arbejde i Europa-Parlamentet med henblik på at forsøge at ændre reglerne, er det, fordi vi jo netop har set, hvor mange år den diskussion har taget, og vi frygter som andre, at diskussionen ikke ender med noget som helst positivt, men at den ender i, at man slår en ny fælles statut sammen med de her godtgørelsesregler og så i virkeligheden kører fast og ikke får ændret på tingene.

Der næst kommer spørgsmålet: Hvad kan Folketinget, og hvad kan Danmark så gøre, som kan kompensere for de uhensigtsmæssigheder, som Europa-Parlamentet har fastsat for sit eget virke og for sig selv? Det, vi kan gøre, er efter Lord Bruce-dommen at foretage beskatning i Danmark af det overskud, som bliver udbetalt, og som jo har karakter af et egentligt vederlag for de enkelte EU-parlamentarikere. Det er Dansk Folkepartis opfattelse, at vi kan foretage en sådan beskatning på det nuværende grundlag. Og de ordførere, bl.a. Socialdemokratiets, som har sagt, at det er klokkeklart, at det kan vi ikke, tager ganske enkelt fejl.

Vi synes, det er pudsigt, at det sted, man henvender sig for at få fastslået, om vi kan, er hos Europa-Kommissionen. Det skal ikke være overraskende, om Europa-Kommissionen når frem til, at Danmark ikke kan foretage beskatning. Det ville forekomme umiddelbart mærkværdigt at forestille sig, at Kommissionen ville sige til Danmark, at det kan vi godt.

Og derfor er det Dansk Folkepartis opfattelse, at vi naturligvis, som bl.a. SF's ordfører og Enhedslistens ordfører var inde på, bør foretage

beskatning allerede nu af de danske EU-parlamentarikeres frynsegoder og så tage det slagsmål, der måtte komme, ved EF-Domstolen, hvis der er en eneste dansk EU-parlamentariker – jeg tror det næppe – der vil indklage Danmark for Domstolen. Jeg tror såmænd heller ikke, der er et andet land, der vil indklage Danmark for EF-Domstolen med henblik på at få fastslået, at den danske praksis er ugyldig. Hvilken interesse skulle de have i det?

Det er så pind 1, at vi mener det.

Den anden pind er, at hvis et flertal i Folketinget fastholder, at vi ikke kan fortsætte beskatningen, jamen så skal vi stille forslag i EU om, at vi skal have muligheden.

Der er vi naturligvis glade for, at skatteministeren under debatten i dag giver tilsagn om, at hvis Kommissionens svar bliver negativt, som jeg frygter, vil skatteministeren tage kontakt til udenrigsministeren med henblik på, at et sådant forslag stilles. Vi vil følge den sag tæt i forbindelse med udvalgsbehandlingen af beslutningsforslag B 55 og stille de spørgsmål, der skal til, for at være sikker på, at skatteministeren holder det løfte.

Lad mig afslutningsvis sige noget om enkelte af de ting, nogle ordførere har været inde på. Bl.a. hr. Flemming Hansen og også den radikale ordfører, mener jeg, nævnte, at det principielt er de samme regler, der gælder for en Europa-parlamentariker som for en dansk lønmodtager, for ikke at sige en dansk folketingsparlamentariker. Men i forholdet mellem Europa-parlamentarikeren og lønmodtageren er der jo pokker til forskel i niveauet og det godtgørelsesbeløb, man kan få.

Og derfor: Selv om man kan sige, der principielt er ligestilling, så er der ikke i praksis ligestilling i den måde, man behandler dem på, eftersom Europa-parlamentarikerne ikke følger de satser, som er fastsat for danske lønmodtagere for at få skattefri godtgørelse. Derfor er der i praksis en stor skævvridning til gunst for Europa-parlamentarikeren og til ugunst for den danske lønmodtager.

Det er Dansk Folkepartis holdning, at der i praksis skal være ligestilling mellem politikere og øvrige lønmodtagere i Danmark; det gælder både Europa-parlamentarikere og folketingspolitikere. Det er en debat, som vi har forsøgt at rejse og også gerne tager i forbindelse med en diskussion om folketingsmedlemmers omkostningstillæg.

Men, som sagt, jeg takker for modtagelsen. Forslaget vil nu ligge i udvalget de kommende måneder, og der bliver ganske givet – det kan vi også høre på behandlingen her – stillet en række spørgsmål, vi som sagt vil følge. Der er ét spørgsmål, jeg allerede nu kan give skatteministeren et varsel om vil blive stillet, og som vi gerne vil have et seriøst svar på. Det er om det dilemma, jeg nævnte i en kort bemærkning til skatteministeren allerede for et stykke tid siden, det dilemma, der er opstået som følge af, at der ikke er sammenhæng i besvarelsenerne fra regeringen på spørgsmål 6 og 7, stillet af Folketingets Finansudvalg den 18. april 1997, og svaret på det skriftlige spørgsmål, jeg stillede den 1. april 1997.

I det ene svar meddeler man, at man kan beskutte, når der er tale om et egentligt vederlag; i det andet svar meddeler man, at der sker udbetaling af for store beløb. Hvorfor man så ikke efterfølgende har foretaget beskatning, er for Dansk Folkeparti en gåde. Men det får vi så afklaret under udvalgsarbejdet.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):
Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Anden næstformand (Henning Grove):
Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 20. januar 1999, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er oplået i salen.

Mødet hævet kl. 16.49
